

KŁAPAC (1) *vb impf*

inf kłapać.

Sł stp brak, Cn: kłapać; poza tym kłapać s.v. klaskam, Linde XVII – XVIII w.

Otwierać i zamykać szybko szczęki, np. w celu chwytania pokarmu; często w połączeniu z wydawaniem charakterystycznego dźwięku powstałego z wielokrotnego uderzania o siebie zębów lub dzioba; glotorare Calep; collidere, mandibulis complodere, concrepare, crepitare dentibus, increpare malis Cn: Glotorare – Kłapac iako hocziąn [lege: bocian]. Calep 459a.

Cf KLAPANIE, **KŁAPAJĄCY**, [**KŁAPONOGI**], **KŁAPOUCHY**

RS